

عنوان مقاله:

انتقال تعهد در حقوق ایران

محل انتشار:

کنفرانس ملی اندیشه های نوین و خلاق در مدیریت، حسابداری مطالعات حقوقی و اجتماعی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

محبوبه حسنی - کارشناس ارشد حقوق خصوصی

خلاصه مقاله:

این مطالعه به بررسی انتقال تعهد در حقوق ایران می پردازد. روش مورد استفاده در این پژوهش به صورت توصیفی و تحلیلی می باشد و برای جمع آوری اطلاعات از رویکرد اسنادی استفاده شده است. یافته های این مطالعه نشان می دهد که انتقال تعهد یکی از مباحث مطرح شده برای تبدیل تعهد می باشد و تضمینان را در تعهدات قراردادی مشخص می کند. این موضوع به ماهیت حقوقی تبدیل تعهد و انتقال قراردادی باز می گردد. در حقوق ایران انتقال تعهد قرارداد به وصیتی گفته می شود که در آن، موقعیت قراردادی یکی از طرفین قرارداد، به شخص ثالثی که نسبت به قرارداد موضوع انتقال، بیگانه تلقی می شود، انتقال می یابد. انتقال تعهد یا در قالب انتقال طلب متبلور می گردد که جنبه مثبت تعهد است یا در قالب دین. هیچ تردیدی وجود ندارد که بین انتقال تعهد و تبدیل تعهد تفاوت وجود دارد در انتقال طلب جنبه مثبت تعهدی که متعهد به سببی از اسباب موظف یا ملزم به ایفای آن است از مالکیت شخصی (بستانکار اصلی) خارج و به مالکیت شخصی دیگر (منتقلالیه) داخل می گردد. در خصوص انتقال تعهد می توان به ماده 293 اشاره کرد. بند 2 ماده 293 قانون مدنی را ناشی از تیزبینی قانون گذار می دانند که با گرفتن صورت از قانون مدنی فرانسه و گسستن بند تقلید و اس کارا و مفید بومی بر آن بوده است که ابتکار جدیدی را بیان نماید

کلمات کلیدی:

انتقال قرارداد، بقای تضمینات قرارداد، تبدیل تعهد، انتقال تعهد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/825037>

